

κείνων γνώμῃ εἰδώς, ἀλλ' ἡμῖν ἐνδείξασθαι βελλόμενος, ὅτι τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτῆτο τῶν ἀδυνατῶν ἐστίν. Quæ cum ita se habeant, non equidem antè fanaticis istis Cometarum cultoribus fidem adiungam, quàm se diuinæ uoluntatis & consiliorum participes factos, & ad æterna illa, atq; ut Paulus scribit, imperscrutabilia Dei iudicia admissos fuisse demonstrent. Ostendant igitur prius, si credi sibi uolunt, unde didicerint iratum nobis Deū, hoc tam singulare portentosumq; (usitata enim illa non pernego) iræ suæ signum de cœlo suspendisse, quod idem magnorum etiã suppliciorum, quibus humanum genus afflicturus & perditurus sit, causam in se contineat. Quis angelus, hæc tanta eos arcana docuit? Peccata, inquiunt, populi indicio sunt, Deum iratum esse. Ne hoc quidem ignoramus o bone, sed ita non Cometæ, uerùm peccata ipsa irasci Deum significant: imo etiã pœnam delictis nostris debitã sola & tota uerè attrahunt. At non uulgaris illius inquires, sed grauioris indignationis diuinæ signa sunt Cometæ: quia peccata etiã grauiora sunt. Quæ ætas, amabo te, quæ natio, quis populus, quis fuit, aut est mortalis unquam liber à peccatis? nunquam certe peccare & uarijs homines se inquinare sceleribus, dum mundus hic aspectabilis durabit, desinent. Quare nullus erit Cometarum finis, totum semper cœlum incendijs ardere necesse erit. Non ex Cometis, ne quid ignores, discimus quid sequi, quid fugere debeamus. non in cœlo, sed in sacris literis nos spectare & discere Deus uoluit, quid cum suis mandatis congruat, quid repugnet, quid eum offendat, quid probet, quas pœnas sceleribus nostris, quæ recte factis præmia constituerit. Hic mihi illud obijci posse uideo: ex proprijs cuiusque artis principijs agendum esse, me autem finibus uiolatis genus transcendere, cum ex theologia contra astrologastros pugnem. Sed cur illi, quæso, ex sua arte in alienam irruunt, & commenta sua sacris oraculis stabilire conantur? Sibine in re absurda & uana comprobanda